

Sygn. akt III PO 3/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Jerzy Kwaśniewski

Protokolant Małgorzata Beczek
w sprawie z odwołania J. W.

od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 15 marca 2010 r.,
w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska
prokuratora po ukończeniu 65 roku życia,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 21 października 2010 r.,

oddala odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Prokurator Prokuratury Rejonowej J. W. wniósł odwołanie od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 15 marca 2010 r., odmawiającej zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po dniu 2 sierpnia 2010 r.

W uzasadnieniu tej decyzji stwierdzono, że skarżący już dwukrotnie uzyskał zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora. Tym razem Prokurator Generalny nie uwzględnił wniosku skarżącego z dnia 12 stycznia 2010 r. w tym przedmiocie, mimo bardzo pozytywnej opinii jego bezpośredniego przełożonego – Prokuratora Rejonowego. Wziął bowiem także pod uwagę negatywne opinie co do dalszego zatrudniania skarżącego po ukończeniu 67 roku życia, wyrażone przez Prokuratora Okręgowego i Prokuratora Apelacyjnego. Prokurator Generalny podniósł, że zasadą jest przejście prokuratora w stan spoczynku z chwilą ukończenia 65 roku życia, a możliwość dalszego zajmowania tego stanowiska stanowi wyjątek uzasadniony szczególnymi okolicznościami, mającymi oparcie w interesie służby lub leżącymi po stronie prokuratora. Spełnienie warunków pozytywnych określonych w art. 62a ust. 2 ustawy o prokuraturze nie jest równoznaczne z obowiązkiem wyrażenia zgody na dalsze pozostawanie prokuratora w służbie. Z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego stwierdzono w decyzji, że jest uzasadnione prowadzenie polityki wymiany kadr prokuratorskich, związanej z jednej strony z osiąganiem przez prokuratorów wieku umożliwiającego skorzystanie z przywileju stanu spoczynku, a z drugiej strony z potrzebą umożliwienia przejęcia tej służby przez innych prokuratorów, a także zapewnieniem etatów dla nowych kadr prokuratorskich.

W odwołaniu od tej decyzji prokurator J. W. wniósł o jej uchylenie z powodu błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na jej treść. Jego zdaniem ustawa o prokuraturze nie wprowadza wymagania, aby pozostawienie prokuratora na dotychczasowym stanowisku miało wynikać z wyjątkowych i szczególnych okoliczności. Wystarcza spełnienie dwóch przesłanek, którymi są: zdrowie fizyczne i psychiczne prokuratora oraz zgoda Prokuratora Generalnego. Skarżący podkreślił wysoką ocenę jego pracy dokonaną przez bezpośredniego przełożonego oraz podniósł, że negatywne opinie Prokuratora Okręgowego i Prokuratora Apelacyjnego odwołują się głównie do argumentu wymiany pokoleniowej kadr prokuratorskich, natomiast uznają one szczególne przymioty skarżącego i wysoką przydatność w służbie. Według skarżącego wyrażenie zgody przez Prokuratora Generalnego na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora jest fakultatywne, ale jest on głęboko przekonany, że zasługuje na otrzymanie tej zgody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie jest nieuzasadnione. Zgodnie z art. 62a ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (jednolity tekst: Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39 ze zm.) prokurator może dalej (to jest po ukończeniu 65 roku życia) zajmować stanowisko, jeżeli Prokurator Generalny na wniosek prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolnym, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków prokuratora, oraz po zasięgnięciu opinii właściwego prokuratora przełożonego, wyrazi prokuratorowi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska.

Orzecznictwo w zakresie wykładni tego przepisu jest ustalone i Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę nie widzi podstaw do odstępowania od niego. Użyty w tym przepisie wyraz „może” oznacza kompetencję Prokuratora Generalnego do uznaniowego wydania decyzji w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska prokuratora. Sąd Najwyższy ocenia jedynie, czy Prokurator Generalny nie przekroczył granic swobodnego uznania, a więc czy jego decyzja nie jest arbitralna (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2007 r., III PO 4/07, niepubl.). Wbrew twierdzeniom skarżącego, wzorowe wykonywanie obowiązków przez prokuratora nie jest okolicznością wystarczającą, aby uznać odmowną decyzję Prokuratora Generalnego za wydaną z przekroczeniem granic swobodnego uznania. Zasadą jest bowiem przejście prokuratora w stan spoczynku po ukończeniu przez niego 65 roku życia, a możliwość dalszego pozostawania na stanowisku jest wyjątkiem uzasadnionym szczególnymi okolicznościami leżącymi po stronie prokuratora bądź mającymi oparcie w interesie służby (tak wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2002 r., III AO 16/02, niepubl. oraz z dnia 6 czerwca 2003 r., III AO 25/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 236). Tego rodzaju okoliczności w sprawie nie zachodzą, a nadto trzeba zauważyć, że Prokurator Generalny już dwukrotnie wydał decyzję wyrażającą zgodę na pozostawianie skarżącego na stanowisku prokuratora po ukończeniu przez niego 65 roku życia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.